

Arrest

nr. 54 358 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 24 mei 2006 dient de verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Op 22 januari 2007 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 30 maart 2007 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 5 september 2007 werd door politiezone GAOZ een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor de verzoekende partij wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen. Eén dag later werd aan de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 7 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 28 augustus 2008 bericht de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst: *“op 18 maart 2008 heeft u akkoord gegeven op mijn verzoek van 14 maart 2008 met betrekking tot de overdacht van bovengenoemde vreemdeling in het kader van de verordening (EG) nr. 343/2003. Ik bericht u dat een overdracht binnen de gestelde termijn niet mogelijk is, omdat betrokkene met onbekende bestemming is vertrokken.”*

Op 25 september 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 15 april 2010 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bij arrest van 3 september 2010 met nummer 47 781 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Op 03 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Op 30 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 15 april 2010 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 3 september 2010 met nummer 47 781 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan, in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend, een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van *“de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art.3 EVRM”*, doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.1.2. gedane vaststelling.

Ten eerste geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke grondslag weer. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt hierover het volgende: *“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”* Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing dient duidelijk het determinerend motief aan te geven op grond waarvan deze werd genomen, wat in casu het geval is. Dit determinerend motief, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, wordt door haar overigens niet weerlegd of betwist.

De Raad merkt op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan

de motieven – met name de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij in beroep weigerde te erkennen en dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – niet werden betwist door verzoekende partij, afgeleverd werd op grond van een gebonden bevoegdheid. Daarenboven wijst de Raad erop dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 14 oktober 2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd, derwijze dat de grief belang mist.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 EVRM geschonden is, maar brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De verzoekende partij verwijst eveneens naar een hangende asielprocedure bij de Raad van State. De Raad merkt op dat de procedure voor de Raad van State tegen de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen “automatische” schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt dat ze een beroep tot cassatie ingediend heeft bij de Raad van State.

Het betoog van verzoeker doet bijgevolg geen afbreuk aan het onder punt 2.1. gestelde.

2.3. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN